

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ
Територіальне управління, розташоване у місті Львові
79008, м. Львів, вул. Кривоноса, 6, тел. 0 800 35 03 56
e-mail: sdz@lv.dbr.gov.ua, сайт: dbr.gov.ua, код ЄДРПОУ 42334907

П О В І Д О М Л Е Н Н Я
про підозру

місто Львів

09 квітня 2024 року

Старший слідчий Першого слідчого відділу (з дислокацією у місті Львові) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Львові, Летнянка Андрій Романович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42023140000000218 від 28.08.2023, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особи про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,

П О В І Д О М И В:

Кашавцеву Максиму Ігоровичу,
06.01.1991 року народження,
уродженцю міста Горлівка
Донецької області, проживаючому
за адресою: м. Горлівка Донецької
області, вул. Нестерова, 96,
громадянину України,

про підозру у вчиненні:

- участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 21.09.2006 № 170-V, із змінами, внесеними згідно із Законами від 18.05.2010 № 2258-VI, від 07.10.2014 № 1689-VII);
- добровільного зайняття громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 03.03.2022 № 2108-IX).

ЗМІСТ ПІДОЗРИ

Досудовим розслідуванням встановлено, що старший лейтенант служби цивільного захисту Кащавцев М.І. до 31.10.2014 перебував на посаді інспектора відділення техногенної безпеки 1 державного пожежно-рятувального загону Головного управління Державної служби України з надзвичайних ситуацій у Донецькій області (далі – інспектор ВТБ 1 ДПРЗ ГУ ДСНС України у Донецькій області).

Статтями 19 та 68 Конституції України встановлено, що Кащавцев М.І. зобов'язаний діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а також неухильно їх додержуватись.

Відповідно до ст. ст. 47, 67, 68, 101, 108 Кодексу цивільного захисту України (в ред. від 01.04.2014) державний нагляд (контроль) з питань цивільного захисту здійснюється за додержанням та виконанням вимог законодавства у сферах техногенної та пожежної безпеки, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру, за діяльністю аварійно-рятувальних служб, а також у сфері промислової безпеки та гірничого нагляду, поводження з радіоактивними відходами відповідно до Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», цього Кодексу та інших законодавчих актів.

Центральний орган виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, уповноважений організовувати та здійснювати державний нагляд (контроль) щодо виконання вимог законів та інших нормативно-правових актів з питань техногенної та пожежної безпеки, цивільного захисту і діяльності аварійно-рятувальних служб.

Центральний орган виконавчої влади, який здійснює нагляд (контроль) у сфері техногенної та пожежної безпеки, реалізує повноваження безпосередньо і через свої територіальні органи в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах, районах у містах, містах обласного, республіканського (Автономної Республіки Крим) значення.

До складу центрального органу виконавчої влади, який здійснює нагляд (контроль) у сфері техногенної та пожежної безпеки, і його територіальних органів входять:

- 1) органи державного нагляду у сфері пожежного нагляду;
- 2) органи державного нагляду у сфері цивільного захисту і техногенної безпеки;
- 3) підрозділи забезпечення та інші структурні підрозділи.

Центральний орган виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, здійснює державний нагляд (контроль) шляхом проведення планових та позапланових перевірок відповідно до закону.

До повноважень центрального органу виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, належить зокрема:

- здійснення державного нагляду (контролю) у сфері техногенної та пожежної безпеки, цивільного захисту щодо виявлення та запобігання

порушенням вимог законодавства органами та суб'єктами господарювання, аварійно-рятувальними службами, зазначеними у статті 65 цього Кодексу;

- здійснення контролю за додержанням вимог техногенної та пожежної безпеки під час проведення робіт із будівництва будівель та споруд, крім об'єктів будівництва I та II категорій складності, площа яких не перевищує 300 квадратних метрів (за винятком об'єктів, вбудованих у будівлі), а також крім індивідуальних (садибних) житлових будинків, садових, дачних будинків, господарських (присадибних) будівель і споруд, індивідуальних гаражів;

- складення актів перевірок, приписів про усунення порушень вимог законодавства у сфері цивільного захисту, техногенної та пожежної безпеки у разі виявлення таких порушень;

- звернення до адміністративного суду щодо застосування заходів реагування у вигляді повного або часткового зупинення до повного усунення порушень вимог законодавства у сфері техногенної та пожежної безпеки роботи підприємств, окремих виробництв, виробничих ділянок, експлуатації будівель, об'єктів, споруд, цехів, ділянок, а також машин, механізмів, устаткування, транспортних засобів, зупинення проведення робіт, у тому числі будівельно-монтажних, випуску і реалізації пожежонебезпечної продукції, систем та засобів протипожежного захисту, надання послуг, якщо ці порушення створюють загрозу життю та/або здоров'ю людей;

- складення протоколів про притягнення до адміністративної відповідальності та притягнення до адміністративної відповідальності посадових осіб і громадян, винних у порушенні законів та інших нормативно-правових актів у сфері пожежної, техногенної безпеки та цивільного захисту;

- застосування адміністративно-господарських санкцій за порушення вимог законодавства з питань цивільного захисту, техногенної та пожежної безпеки;

- розгляд відповідно до закону справ про адміністративні правопорушення, пов'язаних з порушенням установлених законодавством вимог пожежної безпеки, невиконанням приписів та постанов центрального органу виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, і накладення адміністративних стягнень;

- проведення технічного розслідування обставин і причин виникнення надзвичайних ситуацій, загибелі і травмування людей, знищення і пошкодження майна.

Посадові особи центрального органу виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, у разі порушення вимог законодавства з питань техногенної та пожежної безпеки, у тому числі невиконання їх законних вимог, зобов'язані застосовувати санкції, визначені законом.

У разі встановлення порушення вимог законодавства у сфері техногенної та пожежної безпеки, що створює загрозу життю та здоров'ю людей, посадові особи центрального органу виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сферах техногенної та пожежної безпеки, звертаються до адміністративного суду щодо застосування заходів реагування у вигляді повного або часткового зупинення роботи підприємств, окремих виробництв, виробничих ділянок,

агрегатів, експлуатації будівель, споруд, окремих приміщень, випуску та реалізації пожежонебезпечної продукції, систем та засобів протипожежного захисту у порядку, встановленому законом.

Служба цивільного захисту - це державна служба особливого характеру, покликана забезпечувати пожежну охорону, захист населення і територій від негативного впливу надзвичайних ситуацій, запобігання і реагування на надзвичайні ситуації, ліквідацію їх наслідків у мирний час та в особливий період.

Порядок проходження громадянами України служби цивільного захисту визначається цим Кодексом та положенням про порядок проходження служби цивільного захисту особами рядового і начальницького складу, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

На рядовий і начальницький склад служби цивільного захисту поширюється дія Дисциплінарного статуту, затвердженого законом.

Громадяни України, які вперше приймаються на службу цивільного захисту, особисто складають та скріплюють власноручним підписом Присягу такого змісту: «Я, громадянин України (прізвище, ім'я та по батькові), вступаючи на службу цивільного захисту, складаю Присягу та урочисто клянуся завжди залишатися відданим Українському народові, неухильно дотримуватися Конституції та законів України, бути чесним, сумлінним і дисциплінованим. Присягаю з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та всіляко сприяти зміцненню авторитету служби цивільного захисту. Клянуся мужньо і рішуче захищати життя та здоров'я громадян, майно України, її навколишнє природне середовище від надзвичайних ситуацій. Якщо я порушу цю Присягу, готовий нести відповідальність згідно із законами України».

Згідно з п. п. 1, 2, 3, підпунктів 50, 57, 67 п. 4, п. 11 Положення про Державну службу України з надзвичайних ситуацій, затвердженого Указом Президента України від 16.01.2013 № 20/2013, державна служба України з надзвичайних ситуацій (далі - ДСНС України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра оборони України.

ДСНС України входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики у сферах цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб, профілактики травматизму невинного характеру, а також гідрометеорологічної діяльності.

ДСНС України у своїй діяльності керується Конституцією України, законами України, актами Президента України та Кабінету Міністрів України, наказами Міністерства оборони України, іншими актами законодавства України, а також дорученнями Президента України та Міністра, щорічним посланням Президента України до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України, а також цим Положенням.

Основним завданням ДСНС України є зокрема здійснення державного нагляду (контролю) за додержанням та виконанням вимог законодавства у

сферах пожежної і техногенної безпеки, цивільного захисту, за діяльністю аварійно-рятувальних служб.

ДСНС України відповідно до покладених на неї завдань, зокрема:

- організовує і здійснює безпосередньо та через свої територіальні органи державний нагляд (контроль) за додержанням і виконанням вимог законодавства у сферах пожежної і техногенної безпеки та цивільного захисту міністерствами, іншими центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами і організаціями усіх форм власності, іншими суб'єктами господарювання, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства;

- організовує та проводить перевірки додержання вимог законодавства у сферах цивільного захисту, техногенної та пожежної безпеки, організації виконання заходів щодо захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру на підприємствах, в установах, організаціях, що входять до складу залізничного, автомобільного, авіаційного, морського та річкового транспорту, на базах, складах, арсеналах зберігання та у місцях виробництва, утилізації ракетно-артилерійського озброєння, компонентів рідкого ракетного палива;

- складає акти перевірок, видає приписи, розпорядження про усунення порушень вимог законодавства у сферах пожежної та техногенної безпеки, цивільного захисту, виносить постанови про застосування спеціальних запобіжних заходів.

Інші посадові особи структурного підрозділу апарату ДСНС України, до компетенції якого віднесено питання державного нагляду (контролю) у сфері цивільного захисту, пожежної та техногенної безпеки, за посадою одночасно є державними інспекторами України з нагляду (контролю) у сфері пожежної та техногенної безпеки.

Відповідно до п. п. 2, 3, 4, 7, 28, 29, 31 Положення про порядок проходження служби цивільного захисту особами рядового і начальницького складу затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 11 липня 2013 року № 593, служба цивільного захисту є державною службою особливого характеру, яка забезпечує пожежну охорону, захист населення і територій від негативного впливу надзвичайних ситуацій, вживає заходів до запобігання і реагування на надзвичайні ситуації, ліквідації їх наслідків у мирний час та в особливий період.

Особами рядового і начальницького складу служби цивільного захисту (далі - особи рядового і начальницького складу) є громадяни, які у добровільному порядку прийняті на службу цивільного захисту за контрактом і яким присвоєно відповідно до цього Положення спеціальні звання.

Особи рядового і начальницького складу належать до персоналу (кадрів) ДСНС. Статус особи рядового і начальницького складу підтверджується службовим посвідченням, форма та порядок видачі якого встановлюються ДСНС.

Громадяни, які вперше приймаються на службу цивільного захисту, складають Присягу служби цивільного захисту відповідно до статті 108 Кодексу цивільного захисту України.

Особи рядового і начальницького складу користуються правами і виконують службові обов'язки відповідно до законодавства та цього Положення.

Особи рядового і начальницького складу можуть бути заохочені або притягнуті до дисциплінарної відповідальності у порядку, передбаченому Дисциплінарним статутом служби цивільного захисту.

Особи рядового і начальницького складу зобов'язані зокрема:

- чесно і сумлінно додержуватися Присяги служби цивільного захисту, виконувати закони України;

- добросовісно і в повному обсязі виконувати покладені на них згідно із займаною посадою службові обов'язки.

Згідно з п. п. 1-8 Дисциплінарного статуту служби цивільного захисту, затвердженого Законом України від 5 березня 2009 року № 1068-VI (в ред. від 19.04.2014), службовою дисципліною є бездоганне та неухильне виконання особами рядового і начальницького складу службових обов'язків, установлених Кодексом цивільного захисту України, цим Статутом, іншими нормативно-правовими актами та контрактом про проходження служби в органах і підрозділах цивільного захисту (далі - контракт).

Службова дисципліна ґрунтується на усвідомленні особами рядового і начальницького складу своїх службових обов'язків та вірності Присязі, що складається особами рядового і начальницького складу відповідно до закону (далі - Присяга).

Службова дисципліна в органах і підрозділах цивільного захисту зобов'язує кожну особу рядового і начальницького складу під час проходження служби зокрема виконувати вимоги Присяги, контракту, накази начальників, додержуватися цього Статуту та інших нормативно-правових актів та додержуватися норм професійної та службової етики, не вчиняти дій, що можуть призвести до неналежного виконання службових обов'язків, бути вільним від впливу політичних партій і громадських організацій;

Особи рядового і начальницького складу зобов'язані з гідністю та честю поводитися в позаслужбовий час, бути прикладом у додержанні етичних норм поведінки, утримуватися від порушень громадського порядку.

Належний рівень службової дисципліни в органах і підрозділах цивільного захисту досягається зокрема шляхом встановлення особистої відповідальності кожної особи рядового і начальницького складу за додержання вимог Присяги, цього Статуту, інших нормативно-правових актів, виконання службових обов'язків і наказів начальників.

Порушення службової дисципліни є дисциплінарним правопорушенням.

За зразкове виконання службових обов'язків особи рядового і начальницького складу підлягають заохоченню, а за порушення службової дисципліни - несуть дисциплінарну відповідальність згідно із цим Статутом, а також цивільну, адміністративну, кримінальну відповідальність згідно із законом.

Порушення службової дисципліни - протиправне, винне (умисне чи необережне) діяння або бездіяльність особи рядового чи начальницького складу, спрямоване на недодержання вимог Присяги, зокрема на невиконання або неналежне виконання службових обов'язків, перевищення прав, порушення обмежень і заборон, установлених законодавством з питань проходження служби в органах і підрозділах цивільного захисту, чи вчинення інших дій, що ганьблять або дискредитують особу як представника служби цивільного захисту.

Частина 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» (в ред. від 26.10.20214) встановлює, що правоохоронними органами є зокрема інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції.

Відповідно до цього Закону захисту підлягають правоохоронних органів, зазначені у частині першій цього пункту, які беруть безпосередню участь зокрема у розгляді судових справ у всіх інстанціях, провадженні у справах про адміністративні правопорушення, нагляді і контролі за виконанням законів.

Враховуючи вищенаведене, Кащавцев М.І., обіймаючи зазначену вище посаду, був службовою особою та працівником правоохоронного органу.

Відповідно до ст. 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Згідно з ст. 1, 2, 5 Закону України «Про громадянство України» громадянин України - особа, яка набула громадянство України в порядку, передбаченому законами України та міжнародними договорами України.

Законодавство України про громадянство ґрунтується зокрема на такому принципі як єдиного громадянства - громадянства держави Україна, що виключає можливість існування громадянства адміністративно-територіальних одиниць України. Якщо громадянин України набув громадянство (підданство) іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України.

Документами, що підтверджують громадянство України, є зокрема паспорт громадянина України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, російська федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про

неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів,

територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є російська федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і російська федерація.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, російська федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі ст. 5 Основного Закону носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Частиною 1 ст. 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» - інформаційною безпекою є, зокрема, захищеність України від намагань маніпулювати суспільною свідомістю, у тому числі шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації.

Стаття 8 вищевказаного Закону України зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі. Основним напрямом державної політики з питань національної безпеки України в інформаційній сфері є, крім іншого, забезпечення інформаційного суверенітету України.

20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, у супереччю вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією, принципів Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної

Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади рф і службовими особами ЗС рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України.

Статтею 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими російською федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією російської федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року. Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях з цієї дати, визначено Президентом України за поданням Міністерства оборони України, підготовленим на основі пропозицій Генерального штабу Збройних Сил України.

Згідно з преамбулою вищевказаного Закону збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24 лютого 2022 року переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки

терористичної діяльності; російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до ст. 2 вищевказаного Закону діяльність збройних формувань російської федерації та окупаційної адміністрації російської федерації у Донецькій та Луганській областях, що суперечить нормам міжнародного права, є незаконною, а будь-який виданий у зв'язку з такою діяльністю акт є недійсним і не створює жодних правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження або смерті особи на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях, які додаються відповідно до заяви про державну реєстрацію народження особи та заяви про державну реєстрацію смерті особи.

Згідно з рішенням Ради національної безпеки і оборони України (далі - РНБО) від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України», затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні російська федерація, продовжуючи гібридну війну, системно застосовує політичні, економічні, інформаційно-психологічні, кібер- і воєнні засоби; посилюються угруповання збройних сил російської федерації та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку російської федерації вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед російської федерації, продовжують розвідувально-підривну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підриває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєвоважливі національні інтереси мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку російської федерації та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

У березні – квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом

неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ДНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «ДНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «ДНР» має організовану структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність її дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військове озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ДНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та мають загальну координацію керівництва.

26 вересня 2014 року невстановленими досудовим розслідуванням особами на підставі невстановленого досудовим розслідуванням нормативно-правового акту та за невстановлених досудовим розслідуванням обставин створено один із правоохоронних органів державної влади «ДНР» під назвою «Міністерство у справах громадянської оборони, надзвичайних ситуацій та ліквідації наслідків стихійних лих ДНР (рос. - «Министерство по делам гражданской обороны, чрезвычайным ситуациям и ликвидации последствий стихийных бедствий ДНР»).

21 лютого 2022 року, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами російської федерації та світовою спільнотою, російською федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

24 лютого 2022 року, о 5 годині президентом російської федерації оголошено рішення розпочати «військову операцію» в Україні, у зв'язку з чим здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах і складах Збройних сил України, а також здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Так, 24.02.2022, військовослужбовці Збройних сил російської федерації, шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, з нанесенням ракетних та авіаційно-бомбових ударів по військовій та цивільній інфраструктурі, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Запорізькій, Київській, Луганській, Сумській, Харківській, Херсонській та Чернігівській областях, та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе народногосподарське та оборонне значення, після чого здійснили військову окупацію частини території України, в тому числі м. Горлівка Донецької області.

30.09.2022 президент рф затвердив ратифікацію «договорів» про «прийняття» тимчасово окупованих територій України, зокрема «ДНР», до складу рф і підписав федеральні конституційні закони про включення їх до складу росії.

03.10.2022 Держдума рф, а в подальшому 04.10.2022 Рада Федерації ратифікувала вищевказані «договори», зокрема про входження «ДНР» до складу росії.

Після цього, у точно не становлений досудовим розслідуванням час нестановленими досудовим розслідуванням особами на підставі нестановленого досудовим розслідуванням нормативно-правового акту та за нестановлених досудовим розслідуванням обставин на тимчасово окупованій території Донецької області створено один із незаконних правоохоронних органів державної влади російської федерації під назвою «Головне управління Міністерства російської федерації у справах громадянської оборони, надзвичайних ситуацій та ліквідації наслідків стихійних лих по Донецькій народній республіці» (рос. - «Главное управления Министерства российской федерации по делам гражданской обороны, чрезвычайным ситуациям и ликвидации последствий стихийных бедствий по Донецкой народной республике»).

Указом Президента України «Про межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях» від 07.12.2019 № 32/2019 місто Горлівка Донецької області є тимчасово окупованою територією.

Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 25.04.2022 № 75 «Про затвердження Переліку територіальних громад, що розташовані в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні) станом на 24 травня 2022 року» (в редакції наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 25.05.2022 № 100), Горлівський

район та Горлівська міська територіальна громада внесені до вказаного переліку територіальних громад, розташованих в районі проведення воєнних (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні (блокуванні).

Досудовим розслідуванням встановлено, що в період часу з 26.09.2014 по 19.01.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), інспектор ВТБ 1 ДПРЗ ГУ ДСНС України у Донецькій області старший лейтенант служби цивільного захисту Кащавцев М.І., будучи громадянином України, службовою особою та працівником правоохоронного органу, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних мотивів, всупереч вищенаведених норм Конституції України, Кодексу цивільного захисту України, Законів України та Дисциплінарного статуту служби цивільного захисту, в порушення Присяги, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, за невстановлених досудовим розслідуванням обставин добровільно прибув до невстановленого досудовим розслідуванням структурного підрозділу незаконно створеного органу «МНС ДНР», та вступив у 23 пожежно-рятувальну частину Державного пожежно-рятувального загону міста Горлівка Міністерства у справах цивільної оборони, надзвичайних ситуацій та ліквідації наслідків стихійного лиха Донецької Народної Республіки (рос. - «23 пожарно-спасательную часть Государственного пожарно-спасательного отряда города Горловка Министерства по делам гражданской обороны, чрезвычайным ситуациям и ликвидации последствий стихийных бедствии Донецкой Народной Республики»), (далі - «23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС ДНР») шляхом зарахування невстановленими досудовим розслідуванням особами на посаду головного державного інспектора з пожежного нагляду 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС ДНР (рос. - «главного государственного инспектора по пожарному надзору 23 ПСЧ ГПСО г. Горловка МЧС ДНР»), а саме надав свої установчі дані для подальшого зарахування на проходження служби у вказаному незаконному органі зазначеної терористичної організації, створеної, підпорядкованої, керованої та фінансованої російською федерацією, чим надав згоду на проходження такої служби.

З вищеописаного моменту до 19.01.2017 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), Кащавцев М.І. добровільно брав участь у діяльності вищевказаної терористичної організації, виконуючи службові обов'язки на зазначеній вище посаді, а з 20.01.2017 до 16.02.2021 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) – на посаді головного державного інспектора з пожежного нагляду, начальника групи наглядової діяльності і профілактичної роботи 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС

ДНР (рос. – «главного государственного инспектора по пожарному надзору, начальника группы надзорной деятельности и профилактической работы 23 ПСЧ ГПСО г. Горловка МЧС ДНР»), (далі - головного державного інспектора з пожежного нагляду, начальника групи наглядової діяльності і профілактичної роботи 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС ДНР), та в подальшому з 17.02.2021 до 19.08.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) - на посаді т.в.о. головного державного інспектора з пожежного нагляду – начальника групи наглядової діяльності і профілактичної роботи 23 пожежно-рятувальної частини державної бюджетної установи «Пожежно-рятувальний загін міста Горлівка МНС ДНР (рос. - «врио главного государственного инспектора по пожарному надзору – начальника группы надзорной деятельности и профилактической работы 23 пожарно-спасательной части Государственного бюджетного учреждения «Пожарно-спасательного отряда города Горловка МЧС ДНР»), (далі - НД і ПР 23 ПРЧ ДБУ «ПРЗ м. Горлівка МНС ДНР») із спеціальним званням «капітан служби цивільного захисту» (рос. - «капитан службы гражданской защиты»), з метою недопущення контролю української влади на вищевказаній частині Донецької області, що забезпечувало становлення та зміцнення терористичної організації «ДНР» шляхом утворення і функціонування вищевказаних незаконно створених органів влади такої.

Таким чином, Кашавцев М.І. підозрюється у вчиненні участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001, згідно із Законом № 170-V від 21.09.2006, із змінами, внесеними згідно із Законами № 2258-VI від 18.05.2010, № 1689-VII від 07.10.2014).

Окрім цього, громадянин України Кашавцев М.І., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, діючи в супереч вищевказаних норм та Присяги, з ідеологічних мотивів, всупереч вищевказаних норм Конституції України та Законів України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, в період часу з 20.08.2022 до 18.07.2023 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) за невстановлених досудовим розслідуванням обставин пішов на співпрацю з державою-агресором, а саме російською федерацією, та її окупаційною адміністрацією, а саме прийняв пропозицію від невстановлених досудовим розслідуванням осіб з числа представників окупаційної влади Донецької області, у зв'язку з чим подав невстановлені досудовим розслідування документи до Головного управління Міністерства російської федерації у справах громадянської оборони, надзвичайних ситуацій та ліквідації наслідків стихійних лих по Донецькій народній республіці» (рос. - «Главного управления Министерства российской федерации по делам гражданской обороны, чрезвычайным ситуациям и ликвидации последствий стихийных бедствий по Донецкой народной республике»), (далі – «ГУ МНС рф по ДНР»).

На підставі поданих Кашавцевим М.І. документів, останнього у вищезгаданий період часу прийнято на службу до незаконного правоохоронного

органу, а саме «Відділення наглядової діяльності та профілактичної роботи Микитівського району м. Горлівки відділення наглядової діяльності та профілактичної роботи міського округу Горлівка Управління наглядової діяльності та профілактичної роботи ГУ МНС рф по ДНР (рос. - «Отделения надзорной деятельности и профилактической работы Никитовского района г. Горловки отделения надзорной деятельности и профилактической работы городского округа Горловка Управления надзорной деятельности и профилактической работы ГУ МЧС рф по ДНР») (далі – «ВНД та ПР Микитівського району м. Горлівки ВНД та ПР МО Горлівка УНД та ПР ГУ МНС рф по ДНР»), створеного представниками держави-агресора на території тимчасово окупованого м. Горлівка Донецької області та призначено на посаду «старшого дівзнавача» (рос. - «старшого дознавателя») із спеціальним званням «капітан внутрішньої служби» (рос. - «капитан внутренней службы»).

Таким чином, **Кашавцев М.І.** підозрюється у вчиненні добровільного зайняття громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 03.03.2022 № 2108-IX).

СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНИХ ОБСТАВИН КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ КАШАВЦЕВ М.І.

В період часу з 26.09.2014 по 19.01.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), інспектор ВТБ 1 ДПРЗ ГУ ДСНС України у Донецькій області старший лейтенант служби цивільного захисту Кашавцев М.І., будучи громадянином України, службовою особою та працівником правоохоронного органу, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних мотивів, всупереч вищенаведених норм Конституції України, Кодексу цивільного захисту України, Законів України та Дисциплінарного статуту служби цивільного захисту, в порушення Присяги, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, за невстановлених досудовим розслідуванням обставин добровільно прибув до невстановленого досудовим розслідуванням структурного підрозділу незаконно створеного органу «МНС ДНР», та вступив у 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС ДНР (рос. - «23 ПСЧ ГПСО г. Горловка МЧС ДНР») шляхом зарахування невстановленими досудовим розслідуванням особами на посаду головного державного інспектора з пожежного нагляду 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка

МНС ДНР (рос. - «главного государственного инспектора по пожарному надзору 23 ПСЧ ГПСО г. Горловка МЧС ДНР»), а саме надав свої установчі дані для подальшого зарахування на проходження служби у вказаному незаконному органі зазначеної терористичної організації, створеної, підпорядкованої, керованої та фінансованої російською федерацією, чим надав згоду на проходження такої служби.

З вищеописаного моменту до 19.01.2017 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), Кашавцев М.І. добровільно брав участь у діяльності вищевказаної терористичної організації, виконуючи службові обов'язки на зазначеній вище посаді, а з 20.01.2017 до 16.02.2021 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) – на посаді головного державного інспектора з пожежного нагляду, начальника групи наглядової діяльності і профілактичної роботи 23 ПРЧ ДПРЗ м. Горлівка МНС ДНР (рос. – «главного государственного инспектора по пожарному надзору, начальника группы НД и ПР 23 ПСЧ ГПСО г. Горловка МЧС ДНР») та в подальшому з 17.02.2021 до 19.08.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) - на посаді т.в.о. головного державного інспектора з пожежного нагляду – начальника групи НД і ПР 23 ПРЧ ДБУ «ПРЗ м. Горлівка МНС ДНР (рос. - «врио главного государственного инспектора по пожарному надзору – начальника группы НД и ПР 23 ПСЧ ГБУ «ПСО города Горловка МЧС ДНР»), із спеціальним званням «капітан служби цивільного захисту» (рос. - «капитан службы гражданской защиты»), з метою недопущення контролю української влади на вищевказаній частині Донецької області, що забезпечувало становлення та зміцнення терористичної організації «ДНР» шляхом утворення і функціонування вищевказаних незаконно створених органів влади такої.

Таким чином, Кашавцев М.І. підозрюється у вчиненні участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України (в редакції Закону № 2341-ІІІ від 05.04.2001, згідно із Законом № 170-V від 21.09.2006, із змінами, внесеними згідно із Законами № 2258-VI від 18.05.2010, № 1689-VII від 07.10.2014).

Окрім цього, громадянин України Кашавцев М.І., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, діючи в супереч вищевказаних норм та Присяги, з ідеологічних мотивів, всупереч вищенаведених норм Конституції України та Законів України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, в період часу з 20.08.2022 до 18.07.2023 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено) за невстановлених досудовим розслідуванням обставин пішов на співпрацю з державою-агресором, а саме російською федерацією, та її окупаційною адміністрацією, а саме прийняв пропозицію від невстановлених досудовим розслідуванням осіб з числа представників окупаційної влади Донецької області, у зв'язку з чим подав невстановлені досудовим розслідування документи до ГУ МНС рф по ДНР» (рос. - «ГУ МЧС рф по ДНР»).

На підставі поданих Кашавцевим М.І. документів, останнього у вищезгаданий період часу прийнято на службу до незаконного правоохоронного органу, а саме «ВНД та ПР Микитівського району м. Горлівки ВНД та ПР МО Горлівка УНД та ПР ГУ МНС рф по ДНР» (рос. - «ОНД и ПР Никитовского района г. Горловки ОНД и ПР ГО Горловка УНД и ПР ГУ МЧС рф по ДНР»), створеного представниками держави-агресора на території тимчасово окупованого м. Горлівка Донецької області та призначено на посаду «старшого дівзнавача» (рос. - «старшого дознавателя») із спеціальним званням «капітан внутрішньої служби» (рос. - «капитан внутренней службы»).

Таким чином, Кашавцев М.І. підозрюється у вчиненні добровільного зайняття громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 03.03.2022 № 2108-IX).

Враховуючи вищенаведене, Кашавцев Максим Ігорович підозрюється у вчиненні участі у терористичній організації та добровільного зайняття громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3 (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 21.09.2006 № 170-V, із змінами, внесеними згідно із Законами від 18.05.2010 № 2258-VI, від 07.10.2014 № 1689-VII) та ч. 7 ст. 111-1 КК України (в редакції Закону від 05.04.2001 № 2341-III, згідно із Законом від 03.03.2022 № 2108-IX).

Старший слідчий
Першого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Львові)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Львові

Летнянка Андрій Романович

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Заступник начальника другого відділу
процесуального керівництва
управління процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Львівської обласної прокуратури

Костишин Дмитро Богданович

Відповідно до ст. ст. 42, 277 КПК України підозрюваному Кащавцеву М.І. роз'яснено його процесуальні права та обов'язки, а саме:

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України

Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____ / _____

“ ____ ” год. “ ____ ” хвилин ____ квітня 2024 року

Повідомлення про підозру вручив, права роз'яснив:

**Старший слідчий
 Першого слідчого відділу
 (з дислокацією у місті Львові)
 Територіального управління
 Державного бюро розслідувань,
 розташованого у місті Львові**

Летнянка Андрій Романович

